

Κάνουμε πως δεν σε βλέπουμε...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Με είδατε. Τοιχογραφία Ι.Μ.Ρουσάνου 16ος αι.

Στρέφεται, σ' εκείνους, που τοποθέτησε στα δεξιά Του και τους βεβαιώνει: «Με είδατε και με αγαπήσατε!». Στρέφεται και σ' εκείνους, που σύρθηκαν στα αριστερά Του και από το φόβο τους τρέμουν, και βεβαιώνει και αυτούς: «Και σεις με είδατε, αλλά με περιφρονήσατε. Και με κακοποιήσατε!». Και οι δύο εκφράζουν με απορία το ίδιο ερώτημα: «Πότε σε είδαμε;».

Το ερώτημα των εκ δεξιών, των αγίων, κρύβει ταπείνωση. Οι άγιοι, και όταν μέσα στην αγάπη βλέπουν το Χριστό, δεν το λένε. Δεν καυχώνται για τις πράξεις τους. Δεν θεωρούν σπουδαία τα έργα τους.

Που μας είδες, Κύριε, ότι σε είδαμε; Και ο Κύριος απαντά:

- Σας είδα από τα καλά σας έργα. Με βλέπατε με τα κιάλια των καλών σας έργων. Πίσω από κάθε άνθρωπο, που ελεούσατε, Εμένα βλέπατε. Διακονώντας το φτωχό, Εμένα διακονούσατε, που είμαι ο φίλος των φτωχών. Εμένα, που έγινα και έζησα σαν ο πιο φτωχός πάνω στη γη.

- Σας είδα από τα καλά σας έργα. Και οι άνθρωποι, με έβλεπαν βλέποντας τα δικά σας έργα, και δόξαζαν τον «Πατέρα μου τον εν τοις ουρανοίς».

- Σας βλέπω και σας αναγνωρίζω από τα έργα της αγάπης. Και σεις με βλέπετε και με πιστεύετε με τα έργα της αγάπης. Η δική μου αγάπη λέγεται κένωση . Η δική σας αγάπη λέγεται ελεημοσύνη.

Το ερώτημα «Πότε σε είδαμε;», όταν το απευθύνουν οι «εξ ευωνύμων», οι ασεβείς και σκληροί, κρύβει αυθάδεια, θρασύτητα και εγωισμό.

- Ωστε δεν με είδατε ποτέ; Δεν σκοντάψατε ποτέ στη δυστυχία και στον πόνο ; Δεν είδατε ποτέ πεινασμένους και πληγωμένους, εξαρτημένους και εγκαταλελειμμένους;

- Ποτέ; Ποτέ; Τόση μεγάλη έλλειψη ορατότητας έχετε, ώστε δεν βλέπατε καθόλου τα στίγματα της παρουσίας μου;

Τελικά μόνο όποιος βλέπει το Χριστό, βλέπει τον παράδεισο.

Πότε είδαμε το Χριστό; Τον είδαμε στη ζωή αυτή με τα μάτια της πίστεως.

Τον είδαμε ως σαρκωμένο Θεό. Είναι η θέα του Αθέατου, του Αοράτου.

Τον είδαμε στα θαύματά Του και πιστέψαμε στην ευεργετική Του αγάπη.

Τον είδαμε να περπατά στα κύματα και θαυμάσαμε την εξουσιαστική Του παρουσία.

Τον είδαμε, όπως τον έδειξε ο Πιλάτος, λέγοντας: «Ίδε ο άνθρωπος».

Τον είδαμε στο Σταυρό και θαυμάσαμε την αγάπη Του.

Τον είδαμε στην Ανάσταση και θαυμάσαμε τη δύναμή Του.

Τον είδαμε και Τον βλέπουμε, όπως η Εκκλησία μας Τον δείχνει και μας καλεί συνεχώς: «Έρχου και ίδε».

Τον είδαμε, όπως μας Τον περιγράφουν οι αυτόπτες μάρτυρες, που μας βεβαιώνουν: «Εωράκαμεν τον Κύριον».

Είδαμε το Χριστό τότε, που περπατούσε στη γη. Με τα μάτια της δίκης Του αγάπης.

Αλλά στην περικοπή της μελλούσης κρίσεως σημειώνει ο Ίδιος, ότι Τον βλέπουν οι άνθρωποι και με τα μάτια της δικής τους συμπάθειας στο πονεμένο πέρασμα Του.

Τον είδαμε να πεινά . Είδαμε να πεινά Εκείνος, που είναι ο Άρτος της ζωής. Είδαμε την πλούσια αγάπη να κενώνεται τόσο, ώστε να φθάνει στην εκούσια φτώχεια και στην εκούσια πείνα· που θέλησε ο πλούσιος, να γίνει ζητιάνος.

Κι ενώ είδαμε το Χριστό, τον Τροφέα της κτίσεως, σαν «Άρτο» , να τρέφει πέντε χιλιάδες στην έρημο, ευλογώντας τα πέντε ψωμιά, ενώ Τον είδαμε στην Παλαιά Διαθήκη να τρέφει το λαό Του με το Μάννα , ο Ίδιος πείνασε κάποτε. Ζήτησε να τραφεί από την άκαρπη συκιά, αλλά καρπό δεν βρήκε.

Σε βλέπουμε, Κύριε, να πεινάς και σήμερα, αφού τόσα παιδιά της γης πεινάνε. Κι είναι δικά Σου κι αυτά τα παιδιά. Κι ενώ ξέρουμε, Κύριε, ότι αφήνοντας να πεθαίνουν τόσες χιλιάδες παιδιά κάθε μέρα από την πείνα, Εσένα αφήνουμε πεινασμένο, εμείς συνεχίζουμε την αναλγησία μας.

Τον είδαμε να διψάει . Είδαμε το Νερό, την Πηγή, να διψάει! Αυτό είναι το θαύμα της κενωτικής αγάπης, η εκούσια δίψα του Θεού. Η αγάπη είναι η πηγή , που γίνεται «γη διψώσα».

Σε είδαμε, Κύριε, να ποτίζεις το διψασμένο λαό Σου στην έρημο, σαν κτύπησε ο πιστός Σου δούλος Μωϋσής τη ράβδο του στον κατάξερο βράχο.

Είδαμε, Συ ο Ίδιος με τη ράβδο της αγάπης Σου, με το Σταυρό Σου, να χτυπάς την κατάξερη της αμαρτίας γη και ν' αναβλύζει η πηγή της αφέσεως και της χάριτος.

Σε είδαμε πηγή ανεξάντλητη θαυμάτων και λόγου . Και όμως Σου ο ίδιος ζήτησες διψασμένος οδοιπόρος λίγο νερό από τη Σαμαρείτιδα, για να ξεδιψάσεις κι εκείνη το θεώρησε τόλμημα.

Σε είδαμε να διακηρύττεις, ότι είσαι «το Ύδωρ το ζων» κι όμως πάνω στο Σταυρό ανέκραξες «Διψώ» και δεν βρέθηκε ένα ποτήρι νερό να ξεδιψάσεις.

Τον μόνο νοικοκύρη του σύμπαντος Τον είδαμε άστεγο και ξένο. Αυτό είναι το θαύμα της αγάπης, που «πάντα στέγει» κι εκείνη παραμένει άστεγη.

Σε είδαμε, Χριστέ, να κατασκευάζεις το ωραιότερο τόπο για τον άνθρωπο, τον παράδεισο, και Σύ να μην έχεις «που την κεφαλήν κλίνη»

Σε είδαμε να καλείς όλους, για να τους στεγάσεις στη βασιλεία της χαράς Σου, και Σου αφέθηκες άστεγος, ξένος. Σε έστειλαν μέσα σε μία σπηλιά, ανάμεσα στα ζώα, να γεννηθείς. Σε άφησαν εξόριστο μικρό παιδί στα μέρη της Αιγύπτου να τριγυρνάς.

Σε είδαμε γυμνό πάνω στο Σταυρό, Εσένα, που είσαι ντυμένος τη στολή της Θεότητας.

Αυτό είναι η αγάπη. Όλους τους ντύνει, όλους τους περιθάλλει, όλους τους ζεσταίνει, η ίδια όμως είναι απλή.

Σε είδαμε, Χριστέ, να ντύνεις τα λουλούδια με την πιο όμορφη στολή και Σου ανέβηκες γυμνός πάνω στο Σταυρό, ντυμένος όμως την πιο όμορφη αγάπη.

Σε είδαμε γυμνό στο Πάθος. Σου πήραν το μοναδικό σου ένδυμα, τον άρραφο χιτώνα, χωρίς φυσικά να μπορούν να Σε απογυμνώσουν από τον άρραφο και άρρηκτο χιτώνα της θεότητας.

Σε είδαμε φτωχό και απλό, στερούμενο και γυμνό. Άραγε ποιά σχέση με Σένα, Χριστέ, μπορούμε να έχουμε εμείς, που διαθέτουμε στολές και στολές και άλλες στολές; Σε βάζουμε με την ευσεβή φαντασία μας Εσένα, το γυμνό του Σταυρού, τον οδοιπόρο του ενός ενδύματος, δίπλα απ' εκείνους, που λένε, ότι σε εκπροσωπούν σήμερα, και δεν αντέχουμε.

Πως Σε παραμορφώσαμε! Πως λαμπροφορεμένοι και χρυσοστολισμένοι λειτουργοί της επιδείξεως τολμούν να λένε, ότι είναι συνεχιστές της δικής Σου απέριττης παρουσίας;

Είδαμε την παντοδυναμία να μη φαίνεται, να γίνεται αδυναμία!

Αυτό σημαίνει κενωτική αγάπη. Είναι ο Δυνατός, που έχει ακόμα κι αυτή τη δύναμη, να γίνεται αδύναμος!

Σε είδαμε, Κύριε, να γιατρεύεις όλους τους ασθενείς. Κι όμως Σου θέλησες να βυθιστείς μέσα στην οδύνη του Σταυρού. Σε είδαμε, όπως προφητικά Σε είδε ο Ησαΐας, «εν πληγή και εν κακώσει».

Σε είδαμε να ρωτάς τον παράλυτο, τον δεμένο τόσα χρόνια πάνω στο κρεβάτι, και να σου λέει «Άνθρωπον ουκ έχω»· όμως και Σύ ο ίδιος έμεινες μόνος πάνω στο δικό σου «κρεβάτι», το Σταυρό.

Σε είδαμε στη φ υ λ α κ ή. Ή μάλλον, είδαμε την απόλυτη Ελευθερία να γίνεται εξάρτηση και να περιορίζεται. Αυτό είναι η αγάπη. Σκλαβώνεται η ίδια, για ν' απελευθερώσει τους άλλους.

Και σήμερα, Χριστέ Σε βλέπουμε. Αλλά κάνουμε, πως δεν Σε βλέπουμε.

Σε βλέπουμε, όταν την αγάπη βλέπουμε, όταν τήν αγάπη ζούμε, όταν τήν αγάπη προσφέρουμε.

Αγάπη! Πώς σε λένε;

-Με λένε ψωμί στους πεινασμένους.

-Με λένε νερό στους διψασμένους. Χαρά στους πληγωμένους.

-Με λένε επίσκεψη στους ασθενείς, στους χώρους του ανθρώπινου πόνου.

-Με λένε στέγη στους άστεγους. Απεξάρτηση για τους εξαρτημένους.

-Με λένε προτεραιότητα. Πρώτη εγώ θέλω να είμαι, ενώ σεις τελευταία με κατατάσσετε.

-Με λένε παράδεισο! «Τον αδελφό σας, που τον βλέπετε, αν δεν τον βοηθάτε, το Θεό, που δεν Τον βλέπετε, πώς λέτε ότι Τον αγαπάτε;».

Όποιος δεν είδε το Χριστό εδώ, στο πρόσωπο των πονεμένων, δεν θα Τον δει ούτε εκεί, ως πρόσωπο της Θεότητας.

-Με λένε Χριστό! Τα μάτια, που μ' αυτά βλέπετε το Χριστό, είναι τα δικά μου μάτια.

Αγάπη! Πάρε μας στα φτερά σου! Χάρισέ μας τη δική σου παρρησία, ώστε ν'

αξιωθούμε εκείνου του «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου...».

Πηγή: αποσπάσματα από το βιβλίο του Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, «Ξέρεις τι θα πη αγάπη;».